

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanja, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

Iz državnega zbora.

(Izvirno poročilo.)

Na Dunaji, 29. septembra.

Volitev predsedstva bo še le v prihodnji seji, v petek. Ni dvomiti, da bo zopet izvoljen predsednikom Smolka, dasi bi zbog njegove starosti večina izimši seveda poljske poslance, rajši videla drugega moža na predsedniškem mestu. Ker pa o tem Poljaki neso hteli ničesar slišati, ostane Smolka. Prvi namestnik bo zopet Rihard Clam-Martinič, drugo mesto pa se poruja levici, katera bo najbrž ponudbo vsprejela. Izvoljen bo potem ali dr. Weeber, poslanec moravski, ki pa profesor Beer, oba člana avstro-nemškega kluba. Gosp. baron Gödel, ki je skozi 6 let bil podpredsednik, odpovedal se je novi izvolitvi.

V Hohenwartovem klubu je poslanec Vošnjak sprožil zadevo o olajšavi davka pri vinogradih, po trtni uši okuženih. Po postavi bi morali še 9 let že sedaj uničeni vinogradi plačevati visok davek, ker se zemljiški davek postavno še le vsakih 15 let sme spremeniti.

Vošnjak dokaže krivico takšne naredbe in nasvetuje, klub naj sklene:

„V tej zadevi naj se interpeluje vlada ali pa naj se poseben načrt postave v zbornico spravi.“

Debata v klubu postala je prav živahna: govorili so: Vitežič, Tonkli, Zota itd. Po debati predlaga Vošnjak, da se voli poseben pododbor, obsegajoč tri člane, v ta namen, da se informira pri vladi, kaj ona misli storiti, in da pododbor stavi nasvete, kako bi se stvar najbolje v kratkem na dobro izvršila. V ta pododbor so se potem jednoglasno izvolili gosp.: Vošnjak, Vitežič, in Poklukar.

„Nujnostni predlog“, naj se prestolnemu govoru odgovori, bo predlagal Hohenwart v seji 2. oktobra; dotični odsek se bode volil 3. oktobra, tako da bode adresna debata šele drugi teden oktobra pričela.

„Hohenwartov klub“ je nominiral za peticijski odsek poslance: Raič, Borčič, Reisseiner, za legitimacijski odsek: Poklukar, Klaič, Lupul.

Zjedenje severne in južne Bolgarije.

Iz Plovdiva, 20. septembra.

[Izv. dop.]

Nedavno se je zgodilo važno dejanje, po kojem so že dolgo hrepeneli Bolgari na tej in na onej strani Balkana; zgodilo se je brez velikega hruma in trušča, kajti bilo je dobro uprizorjeno.

V petek zjutraj dne 18. t. m. okolu četrte ure čulo se je po mestu, posebno pred konakom, kjer je stanovanje glavnega guvernerja, glasno in neprestano klicanje: urra! urra! Puške so grmele (v zrak) in po vseh cerkvah so začeli zvonovi zvoniti.

Več kakor 2000 ljudij, največ oboroženih kmetov (seljakov) in rezervistov (opolčencev) zbralo se je pred konakom in na silo prodrlo v dvor. Straža se je na videz v početku malo vstavljala, a potem se je predala ustašem. Prišla je tudi stalna milicija, a ta, ko je videla, da ne gre za živca glavnega guvernerja, nego je vprašanje za zjedenje Rumelije z Bolgarijo in je namen otresti se turškega vrhovnega gospodarstva, ni upotrebila orožja.

Tako je bil guverner prepuščen sam sebi.

Voditelji ustašev šli so v njegovo stanovanje

ter mu rekli, da se mora predati. Vzeli so mu sablo ter jo predali nekej devojki (učenci 7 razreda ženske gimnazije v Plovdivu), jo posadili poleg guvernerja na voz, in ga vozili s celim spremstvom ustaškim po glavnih ulicah Plovdivskih; poleg sivolasega starca guvernerja Krstovića sedela je devojka z golo sablo na njegovej levi strani; imela na glavi narodno šapko (čamer), kakor jo je nosil guverner v svojej uniformi.

To je bil prizor malo predrastičen in čul sem celo mnenja umernejših Bolgarov, ki so to tragikomedijo obsojali.

Tako so šli v velikanskem sprevodu mimo vseh konzulatov. Ti so bili povzdignili zastave svojih držav, čakajoč presenečeni stvari, ki se še bodo godile.

Starec Krstović se je kar tresel na vozu, a ljudstvo okolu njega je kričalo v jednomer: Živila Bolgarija! Dolu Iztočna Rumelija!

Peljali so ga potem ven iz mesta, ter ga odposlali v spremstvu iste amazonke in nekoliko ustaških konjikov v 3 ure oddaljeno vas Golemo Konare. Tam se straži še sedaj.

V istem času sestavila se je narodna začasna vlada pod predsedništvom med. dr. Stranskega in 12 članov obeh strank. Izdala se je proklamacija, s katero je objavila odcepljenje od Turške in zjedenje s kneževino Bolgarijo pod knezom Aleksandrom I. Telegrafiralo se je njemu v Varno, kjer je bil ravno pri vojaških manevrih. Ta je odgovoril takoj, da vsprejme ponujeno oblast in da pride za par dni v Plovdiv; a do tačas da vzdrže mir mej prebivalci. Povprašal je tudi, da-li o vsem tem kaj vedo Turki v Carigradu in Odrinu (Adrianopolji.) Kaj se mu je odgovorilo, ne vemo. A drug telegram od njega je razjasnil, da se je podal precej na pot v Trnovo, kjer je izdal po prihodu manifest za zjedenje severne in južne Bolgarije, ter jih poklical na obrambo obče domovine.

Istega dne popoldne proglasila je začasna narodna vlada v Plovdivu obsedno stanje. Mir se dozda še nikjer ni kalil; izvzemši jeden slučaj, ko je ubil policijskega prefekta Plovdivskega Rajčova tukajšnji ravnatelj pošte Todorov. Prvi mu je zapovedal, da preda novi vladi vse poštne denarje in pošiljatve. Ker mu je to zapoved sporočil v kavarni

LISTEK.

Kandidat nesmrtnosti.

(Humoristiški roman. — Česki spisal Svatopluk Čech.)

IX.

(Dalje.)

Tam usede se Vojteh za mizo z blagim čutom človeka, ki po šumeči poti v svetu prvič zopet počiva pod lastno streho. V sobi kraljeval je že globoki mrak. Naglo jame se širiti tudi zvune. Okoli je tiho kakor v grobu. Na jedenkrat oglašé se od nekod z visočine, kakor iz nadzemelske oblasti, lahni zvoki piščali. Po strani in visočini, od koder so ti zvoki prišli, sodil je Vojteh, da je njih vir podstrešje ali bolje sama streha črnega romantičnega prizidka, ki ga je stara ta hiša zavzemala za se na prvi pogled. Pred časom povedal mu je domači gospod, da se je tam naselil zjutraj novi prirastek svojega objekta, mladega knjigovodje. Teško je Vojteh verjel, da bi prozajični knjigovodja izvabljal take čutlive, sentimentalne tone. Pod prsti neznanega godca premikali so se zvoki prosto, ka-

kor bi pripluli naravnost iz globočine prenapolnenih prsi. Podzemeljski slušatelj ni mogel razumeti čudesa svojega moža, ki je pri tako suboparni službi hranil v duši tak zaklad čutov.

Konečno umolkne piščal. Z nova je tiho kakor v grobu. Zraven prime Volteha mrtvaški mrz. V breznoh večerih zakuril bi si pri nas morda sam Kato in nedostatek peči v podzemeljski izbi pojasnuje, da ni privabil novega gosta plapolč ogenj.

Pesnik zažge svečo in se uleže na posteljo. Vzame v roko prvi sešitek romana, ki ga je Brzobohaty tako hvalil, in se čudi ognjeno barvenim platnicam. V tolpi groznih, a na srečo nejasnih predmetov videla se je tu krvavo rdeča postava rablja, s katerega orjaške sekire je kapljala kri kakor debele rdeče solze. Vojteh obrne list in začne nevoljno čitati prvo poglavje. Toda hitro napoti ga roman s to mero, da preleta v hitrici stran za stranjo, požiraje ščedivost njih stave, in da brzo tanki sešitek odloži in seže po drugem, še tanjšem. Groza koplji se nad grozo, presenečenje preganja presenečenje, magnetizerji, mesečni, zločinci, mački, jezuviti, prosti, večni žid, mož z železno masko, zazi-

dane nune, grobokopi in podobna sodruga spletala se je tu v pošasten klobčič kakor gomazen fantastičnih strupenih mrčesov. Z zimskim mrazom sega Vojteh po novih in novih, žaližbo vedno tanjših sešitkih, toda na jedenkrat čuti se v sredi največje napetosti v prav globoci temi.

Kratka sveča dogori. Zažge si še nekoliko užigalic in si posveti z njimi do konca odstavka. Potem potegne si pernico čez glavo in hoče zaspati. Toda ta volja ostane pobožno delo. Gruča pošastnih postav, ki si je je v dušo nasrkal, stopa počasi pred njegovo duševno oko in počne okoli njega divotno rajati. Zaman se trudi, da bi prepodil to strašno družbo s predstavo svoje Katarine; ne more si krasne njene poteze v spominu oživiti. Javljajo se mu samo megleni obrisi njene postave, migajoča senca, kakor bi ležali ne dnevi, ampak leta mej sedanjim in poslednjim srečanjem z njo. Laže se mu posreči privabiti k sebi obraz vabljuje vdove; da, predstavi se mu v vsej živosti, da vzbudi v njegovem dubu, vznemirjenem po čitanji romana, valovito strast. Ne more razumeti, kako je mogel prepuštititi tak biser v leči, kakor je bila zvečer s pivom, zobotrepci in ostalimi stvarmi. Na srečo od-

in jo ta ni hotel precej izpolniti, rekel je prefekt, da ga bode aretoval. Na to mu je poštar odgovoril, da se mu ne bode udal, nego ga prej ustrelil. In ko je namignil prefekt žandarmom, da ga zgrabijo, upalil je poštar 3 krat z revolverjem na njega; na kar je ta pal (a umrl je še le sledeči dan v soboto). Na poštarja pak začeli so vojaki streljati od vseh strani, da je pal za šestimi ranami. Potem ga je še ljudstvo mrtvega po zemlji okoli vlačilo in tepalo. Isti Todorov je bil v obče človek surov in morda sta imela s prefektom tudi kako staro mržnjo mej seboj, ki se je ob tej priliki baš o nepravem trenutku izravnila.

V bližnjem selu Čepelare je tudi dvoje ljudi ubitih.

Drugače je po mestu in na deželi vse tiho. Turkom in Grkom se še ni las zakrivil.

Dobrovoljci dohajajo od vseh strani iz Rumelije, Bolgarije in Makedonije. Odhajajo čez Plovdiv na turško mejo zajedno s stalno vojsko.

Uradi in šole so zaprte, tudi Otomanska banka in večje trgovske hiše ne poslujejo. Železnico so Bolgari pretrgali pri Harmanli, isto tako telegrafno zvezo s Turško. Vlakove, ki so prišli od Tatar-Bazardžika in od Odrina so ustavili v Plovdivu in načelnika postaje zaprli. Sedaj se rabijo vlaki tukaj za vojne svrhe.

Nad tem „fait accompli“ bilo je vse prese-nečeno tukaj in v Bolgariji.

Bilo se je sicer nadejati, da dolgo to stanje ne more več trajati, a evropska diplomacija gotovo še sanjala ni o čem takem.

Do danes še ni bilo nobenih bojov s Turki. Ti se zbirajo ob mejah, a trebajo dosta časa, ker njim je došla cela stvar še najbolj iznenada.

Pred jednim tednom se je vrnil namreč guverner iz Carigrada, obdarjen z redovi za sebe in vladajoče može, moral si je torej sultan misliti, da je vse v najlepšem redu, izrazivši svojo zadovoljnost in pohvalo na tak način tukajšnji vladli.

A tudi sam guverner ni mogel sanjati, da bo do tega prišlo — kar tako hipoma. Kajti prejšnjo nedeljo, ko je prišel iz Carigrada, pozdravljalo ga je ljudstvo na kolodvoru in po mestu z „živio“, a pet dni pozneje klicali so mu „dolu!“ po istih ulicah z istimi bolgarskimi glasovi.

Tako se menjajo razmere na tem svetu!

Želeti je samo, da se ta nenadna prememba katerej je dozdaj sreča ugodna bila, ne bi obrnila neugodno za Bolgare. Oni pokazujó sicer dosta hrabrosti in vse moško od 17—40 leta prijema za orožje, vendar se ne sme pozabiti narodna prislovica: Bog je visoko, a Car daleko!

Dohod bolgarskega kneza opredeljen je za jutri 21. sept., a vojaci iz Bolgarije so na marši in pridejo sem do pojutranjem.

Za vsprejem kneza delajo se velike priprave; njemu je šla nasproti deputacija do Trnova, obstoječa iz bivšega predsednika Oblastnega Sobrańja dra. Jankolova in bivšega tajnika Sobrańja Kalčeva.

O tem in o daljšem razvitku tega zjedinyanja poročam s prihodnjo pošto.

grne se pred tem razburjajočim obrazom na jedenkrat zeleni zastor in tu dvigne se sedaj druga nežna ročica, odgrinja se sveže veselo obličje pod filigranskim klobučkom, ovešenim z belimi zvončki vzpomladanskega cvetja. In temu milemu pojavu posreči se za časek odgnati pošasti nedočitane romana. Vojtehu bilo je voljno in prijetno. Zdelo se mu je, da leži na tleh kristalne reke in da se k njemu kakor s prozornim zavojem kloni rusalka iz kavarne.

Toda iz lepega tega sanki vzbudi ga čez nekaj časa glas, slab sicer, toda v mrtvaški tišini nočni sumljivo zvenec. Bil je to zvok močen, tolčec krepko in razmerno na jednom mestu podlage. V razdraženem poslušatelji vzbudi ta zvok za hip predstavo krvi, kapajoče na zemljo kakor težka ruda. Ta predstava obtežuje ga tako, da užge poslednjo užigalico in posvetu na mesto zvoka: kapala je tam nedaleč od okna z vlažnega stropa voda na gnjila tla.

Umirjen se vrne na posteljo. Toda hitro ga iztrga iz naračja dremote precejšen ropot na tleh, tiho praskanje in pihanje, bližajoče se od vseh kotov. Nedvomno beseda miši. S tiho resignacijo posluša to premikanje kakor Goethejev grof svatovski ples palčkov.

(Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 1. oktobra.

Razne stranke državnega zbora pogajajo se sedaj, kako bi se razdelili mandati v posamičnih odsekih. Večina je neki zato, da se v odseke voli poleg zastopnikov obeh opozicijskih strank tudi nekaj divjakov. V budgetni odsek, ki šteje 36 članov, bodo volili 22 desničarjev, 12 članov nemškega in nemško-avstrijskega kluba in 2 divjaka. — Predsednikom državnega zbora bode voljen zopet dr. Smolka, kajti zanj sta se že izjavila poljski in česki klub. Prvim podpredsednikom bodo volili grofa Richarda Clama Martinica, mesto družega predsednika hoče desnica ponuditi opoziciji. Ko bi pa slednja ne vsprejela te ponudbe, bodo pa volili drugim podpredsednikom kakega nemškega konservativca.

Vnanje države.

Vsi ruski listi obračajo veliko pozornost na **vzhodnje rumelijske** dogodbe. Aksakova „Russj“ priporoča, da naj Rusija hitro posele strateško važne točke na balkanskem poluotoku in ob Bosporu. „Ruskij Kurjer“ misli, da so uzrok tem dogodkom pomanjkljivosti Berolinskega dogovora, ki se prav nič ne ozira na probujenje narodnega življenja. Izmej vsega, kar je ustvaril Berolinski dogovor je največji nestvor Vzhodnja Rumelija. Ta dežela bila je umetno odločena od Bolgarije, s katero sestavlja jedno etnografično celoto, in je bila ž njo ob jednom odtrgana ruskimi vojskami od Turčije. Pozneje jo je diplomacija zopet vrnila sultanu kot avtonomno provincijo. Ko so razsekali Bolgarijo, kakeršno je bil ustvaril Sanštefanski dogovor in kakeršna je v resnici, neso pomislili, da so razsekali živo telo. Njih nameni so bili drugi. Jedni so se bali ustanoviti veliko kneževino, katera bi iz hvaležnosti bila prijazna Rusii, drugi so hoteli kaj odtrgati za Turčijo, da bi je ne bilo treba izgnati iz Evrope, česar ne marajo, tretji so pa Rusiji nasprotovali iz narodnostnih antipatij. Samo kratkovidni ljudje mogli so misliti, da bode ta umetna razdelitev Bolgarov trajna; mnogi so takoj izjavljali misel, da je zjedinyenje Bolgarije in Rumelije vprašanje bližnje bodočnosti. Neso se motili. To se je že zgodilo, čaka samo še sankcije Evrope. Dogovori morajo biti sveti, pravi nadalje ta list, ter jih ne sme rušiti ustaja. Toda v tem slučaju se mora gledati, da se odpravijo ob pravem času njih pomanjkljivosti. V tem slučaju se to ni storilo, zatega telj pa tu ne velja ta doktrina. Koncem ta list priporoča konferenco, da ne bode treba prelivati krvi za zmote diplomatov. „Novosti“ pravijo, naj teče kri ali ne, jedno je brez dvojbe, to namreč, da Bolgarija več ne razpade na dva dela. Član 13. Berolinskega dogovora, ki ustanovlja Vzhodnjo Rumelijo, je za zmiraj izbrisan in premenjen, od sedaj bode samo jedna „Zjedinyena Bolgarija.“ Ta časopis misli, da Evropa ne bode ovirala daljšega osvobođenja. K večjemu, ko bi ministerstvo Salisburijevo nabujskalo Turčijo k vojni. V tem slučaju bi pa Turki bili prisiljeni ostaviti Evropo. Turčija mora vedeti, ko bi zopet začela kaka zverstva, da bode imela opraviti z ruskim narodom in slavno rusko vojsko. „Herold“ pravi, da se je leta 1878. mogla Bolgarija raztrgati na dva dela, ako ni hotela Rusija začeti vojne z Anglijo. Sedaj je pa čas sam privek temu, da se je Bolgarska zjedinyila in orijentalno vprašanje je zopet na dnevnem redu. Rusija ni prouzročila ustaje v Vzhodnej Rumeliji, pa Rusija je ustvarila Bolgarijo in če bode ta na njo v tej zadevi kakor na višjo instanco apelovala, bode gotovo uslišana. Ta list misli, da je Rusija zavezana potegniti se za Bolgarijo, ker sicer bi Turki iz maščevanja za 1877—78 leto začeli nova zverstva. Rusija mora že zato pomagati Bolgarom, ker nobena druga država za nje nema srca. „Russkija Vjedomosti“ mislijo, da Rusija ne more ostati ravnodušna že zaradi tega ne, ker je sedanja jedina Bolgarska prav ona Bolgarijo, katero je bil ustanovil Sanštefanski dogovor, pa so je raztrgali in pokvečili kratkovidni diplomati v Berlinu. — Na konferenci v Carigradu se bodo poslaniki samo posvetovali, kako bi se razrešile sedanje zamotane razmere na Balkanu, sklepali pa ne bodo, ampak se bodo o tej stvari pozneje z dopisovanjem končno sporazumele vlasti. — Vsa vzhodnjelumelijska vojna moč šteje 65.000 mož. Z mohamedanci se je vlada sporazumela, da bodo ostali neutralni, ko bi se začel boj s Turčijo. V Plovdivu se nadejajo, da bode deputacija ki se je poslala k carju, izprosilá pomoč Rusije, ko bi jo bilo treba. Ta deputacija sestoji iz sledečih gospodov: monsignor Klement, metropolit Trnovski; Gešov, guverner narodne banke v Sredci; Guerdjikov, svetnik najvišjega sodišča v Plovdivu; Demeter Penčev, odvetnik v Plovdivu in Demeter Papazov, trgovec v Kazanliku. Kakor se sploh misli, bode prisoten Giers pri avdijenci te deputacije. — Kakor se iz Sredca poroča, bil je pri Mustafu paši boj mej Turki in Vzhodnjelumeliji. Več Turkov je bilo ranjenih, mej njimi jeden polkovnik. Ta boj pa ne bode imel nobenih posledic, kakor se misli, ker so Turki bili le iz nevednosti prestopili mejo in so se hitro umaknili, ko so se jim uprli Rumeliji. Boja se je udeležilo 1000 Turkov in 1800 Rumelijcev.

Srbija se resno pripravlja za vojno. Finančni minister odšel je na Dunaj, da se dogovarja z „Comptoir d'Escompte“ in „Länderbanko“, da bi Srbija dobila posojilo za mobilizacijo.

Novo **turško** ministerstvo neki ne bode nič ugovarjalo, zjedinyenju Vzhodnje Rumelije z Bolgarijo, ako Turčiji vlasti le zagotove, da se bodo le tribut in carinski pavšali Vzhodnje Rumelije uedili po želji Turčije. Ker turška vlada kaže tako spravljivost, je res mnogo upanja, da se to vzhodnjelumelijsko vprašanje mirno reši. Morda že Turki spoznavajo, da bi bilo vsako nasprotovanje zaman, a bi samo prouzročilo nove zmešnjave, katere bi le škodovala Turčiji. Vlada je že preklicala ukaz, ki se je bil dal železnicam, da morajo imeti pripravljene vozove za prevažanje vojakov.

Hudo so potrli poslednji dogodki v Vzhodnji Rumeliji **Grke**. Začeli so sprevidati, da se njih velikohelenske ideje ne bode dale izvesti. Narod je nevoljen na vlado, da se tako malo briga za velikohelensko vprašanje. Po vsej deželi se sklicujejo taborji, na katerih zahteva narod, da vlada začne vojno.

Ustaja se širi v **Albaniji**. Spuntali so se tudi Miriditi. Minulo soboto so Turkom vzeli 200 konj, ki so bili obloženi s strelivom in živežem za turške čete na meji. — Nekemu Dunajskemu listu se iz Belegagrada brzojavlja: Iz Prapolaca na meji Stare Srbije se poroča: Že dva dni se čuje grmenje topov sem od Prištine in Djakovice. Govori se, da so hudi boji mej četami Veissel paše in Arnauti v Goleških gorah na jugozapadu od Prištine. Veissel paša skuša zopet ustanoviti zvezo mej Prištino in Sjenico na jednej strani, Prištino in Prizren na drugej strani.

Dopisi.

Iz Rudolfovega 27. sept [Izv. dop.] Gospod urednik! Ker Vaš „najeti“ dopisnik že toliko časa molči, — morda so ga Šukljejevci vendar jedenkrat s svojimi denunciacijami v „kozji rog“ ugnali, — hočem jaz Vam par novic iz naših modernih Vohonov napisati, zlasti za to, ker mi je neki prijatelj iz Ljubljane povedal, da ste bili v Ljubljani vsi narodnjaki osupnjeni nad brzozavom, kateri je prinesel „Ljubljanski List“ 12. t. m. iz Rudolfovega o volilnem shodu v mestni hiši dne 11. t. m. ob 7. uri zvečer „urbi et orbi“ naznanjuoč, da je prišlo k temu veleslavnemu shodu nič manj kot 58 volilcev, katere so naš skrbni oče župan že zjutraj tistega važnega dneva z bobnom opozarjali na velevažni dogodjaj, ki se ima vršiti na večer ob 7. uri na „rotovži“, kjer bo „On“ govoril.

Resnično Vam povem, da se za to v Rudolfovem še nihče zmenil ni, le Šukljejevci so bili tisti dan bolj na nogah ter tekali in švigali po blatnih ulicah (bilo je namreč deževno vreme) od hiše do hiše, da bi na večer kaj impozantnega učinili: in res, sešlo se jih je volilcev in nevolilcev — vseh skupaj — **18!**

Stranke, ki si prizadeva z lažnjivimi poročili in brzozavi svoje nesloveče ime pred nepopáčenim ljudstvom popraviti, tako rekoč v lep svit spraviti, take stranke ni resne zmatrati; to smo že v Vašem cenjenem listu brali. V Rudolfovem pa, to se je Šukljejevcem zopet in prav pogostem ponavljalo, neso tla za „eksotični šukljejanizem“.

Tedaj 18 mesto 58! Ko smo Novomeški narodnjaki oni telegram v „Ljubljanskem Listu“ od „58 zbranih volilcev“ trobentajoči, brali, smo se vsi smijali, pa menili tudi, da se bote tudi Vi v Ljubljani nad tem smijali, ker „Schwindel“ ostane „Schwindel“, če ga tudi nekolekovani slovenski list na dan spravlja.

Gotovo ste radovedni zvedeti, kateri in kakšni možaki so se udeležili tega volilnega shoda. Od onih 84 volilcev, ki so dali 5. junija t. l. g. grofu Margheriju svoj glas, prišel je le jeden, pa ta ni več volilec, nego njegov sin bode čez leto dni; od onih 45 volilcev pa, ki so g. Šukljeju dali pri ožji volitvi svoj glas, jih je manjkalo nič manj kot 30! Kajti mej zbranimi 18 „volilci“ videl si tudi škribače in pisarje in obrtnijske pomagače brez vsakeršne volilne pravice, z volilno pravico pa znane Šukljejeve agitatorje in sorodnike, nečake in svake in Dolfita Gustina, o katerem je tu gotovo na pravem mestu grškega pesnika imenitem izrek: εἰς ἐπὶ μόνον.

Gosp. Šuklje govoril je — mojstersko — o bedi in revščini Dolenjske ter obljubil, ko prejšnji slovenski poslanci neso nič storili za zapuščeno Dolenjsko, da bode „On“ storil in vse dosegel, česar nam je treba: železnico, nove ceste, sadjarsko šolo, vojake in dr., — vse nam je dal, — na jeziku.

Po tem govoru so „Mu“ votirali po nasvetu Gustina — zaupnico ter vpili vsi — najeti in najeti, mej katerimi so se posebno v tem odlikovali Gustin in Niefergal, Mader in Delhunja, tako glasno „živio Šuklje!“ — da se je po celem trgu razlegalo!

In g. dr. Slanec, ki je teden prej povodom apelacijske obravnave, katera pa se je na prošnjo ali zahtevanje Slančeve zopet preložila, dvema gospodoma nasproti na živo in mrtvo se rotiti „dass er sich nie mehr an einer Wahlagitation beteiligen werde“ ter da bo vsacemu, ki bi prišel k njemu z volilnim listom, list na tisoč koščkov strgal, ta dr. Slanec je pri volilnem shodu, na vse pozabivši zopet le „hozijana“ pel „Šuklje in excelsis“!

O gosp. Šukljeju imamo še to zabeležiti, — morda se ga bodo vendar gg. duhovniki usmilili — da se je za časa svojega bivanja v Rudolfovem posameznim gg. duhovnikom bližal, ter jim na sree govoril, da ni tako „črn“ kakor ga nekateri duhovniki slikajo, ter da je „zdaj“ popolnem prepričan, „dass die Massen nur mit der Religion zu lenken seien“.

O gg. Novomeških dveh doktorjih pa se mora konstatovati, da s svojo politiko, s svojim mišljenjem in željami ne stojita več na narodnem stališču, popolnem sta na krivo pot zašla, morda sama ne vesta več, kaj da hočeta. Tukajšnji narodnjaki pa ja tudi ne pomilujejo več, povprašujejo se le s strahom: kam jadramo Slovenci, ki imamo v mladem naraščaji take — značaje!

Mimogrede Vam, gospod urednik, na uho zašepčam, da so vse po Šukljejevcih — non liberaliter — sprožene tožbe in disciplinarne preiskave — proti „Margherijancem“ brez posledkov končane ali „ad graecas Kalendas“ ustavljene.

Konečno Vam, g. urednik, še nekaj zaupam, ker ne bo odveč, tudi to zabeležiti in opet naglašati, s kakšnimi elementi se namreč Šukljejeva stranka brati in kakšnim možem je g. Šuklje tukaj roke stiskal. Vedite, da Gustin in njegova soproga sta plačujoča uda nemškega Šulferajna v Rudolfovem.

Zdaj pa bo zopet krik in vik po zakotnih in nekolekovanih slovenskih listih, ki „morajo dolensko meščanstvo braniti pred brezvestnimi napadi“ „Slov. Naroda“!

Ravno, ko hočem ta dopis na pošto poslati, mi pride od nekega prijatelja vest, da je v „Slovenci“ pretekle dni neki gospod državni poslanec svoje „kranjske“ poslance zagovarjal, ker je gosp. Šuklje „per majora“ v Hohenwartov klub vsprejet. Resnično Vam povem, gosp. urednik, da toliko nevolje (da najpohlevnejši izraz rabim), nad kranjskimi poslanci in „kranjsko politiko“ še nesem tukaj opazoval in čutil, kot sedaj. In res — koliko in kako bahato se je po naših listih pisarilo, da namreč g. Šuklje ne bo nikoli in pod nobenimi pogoji v Hohenwartov klub vsprejet, da bo „On“ le kot „divjak“ samotaril par tednov v državnem zboru, dokler ga ne bodo izbacili itd. itd.! In zdaj? To se vendar pravi volilce za nos voditi! — Bog obvari nas pred našimi — „prijatelji“! O značaji, o jekleni značaji, kje ste?

Povem Vam, gospod urednik, še to: v Rudolfovem se že vsi odlični narodnjaki posmehujejo vsakemu, kdor še upa in pričakuje od slovenskih poslancev, da bo Šuklj jeva volitev ovržena.

Pa narod, pravijo, ima takšne poslance, kakoršne zasluži!

Tiskovna pravda „Slovenskega Naroda“.

(Izpred porotnega sodišča.)

V Ljubljani, 22. septembra.

Tretji dan.

(Dalje.)

Začetkom obravnave tretji dan naznani predsednik, da je došel telegrafično zahtevani akt o pravdi Šulinovi in da je sodišče sklenilo, da se zaslisi tudi privatni tožitelj, Jonko sam. Zatoženčev zagovornik predlaga, da se zaslisi tudi gosp. Josip Muznik iz Bolca. Sodišče sklene, da se Muznik kot priča zaslisi.

Priča Josip Muznik je čevljar in prodajalec čevljarskega blaga. Biva že 6 let v Bolci. Prosil je bil dovoljenja, da sme prodajati čevljarsko blago, čemur se je pa Jonko ustavljal, ker sam tako blago prodaja. Naposled je vendar dovolil. Pozneje je priča hotel olupšati svojo hišo in napraviti nova vrata. Bilo je to po volitvi, pri kateri priča ni volil Jonka. Naznanil je svoj namen županstvu, predložil načrt in prišli so na ogled Jonko in še dva njegova vazala, ki sta mu dolžna. Pri ogledu ni

bilo nobenega ugovora in komisija je izrekla da ni nobene ovire. Pol ure pozneje pa je dobil priča prepoved, da ne sme zidati po predloženem načrtu. Jonko storil je to samovoljno, brez vednosti starišinstva, kakor je priča vse obširno popisal v svojem obširnem „Poslanem“ v Slov. Narodu. Jonko je priči za servitutno pravico naložil 100 gld. plačila, dasi je pred njim 27 občanov, mej njimi Jonko sam, dobilo to pravico, ne da bi bili kaj plačali, dasi je bilo za njim (za pričo) par občanov brez takega plačila vsprejetih. Priča je o tem uložil pritožbo, katero bode rešil šele prihodnji deželni zbor. Tudi mu je Jonko naložil globo 8 gold., ne da bi se bilo o tem sklepalo v občinskem odboru.

Potem prišel je na vrsto Jonko sam. Ni bila srečna misel, postaviti ga pred sodišče in porotnike, kajti obnašal se je toli oblastno, da si je vsakdo mislil: Ubogi Ljudje, katere ima ta mož v pesteh. Z rokama čez prsi prekrizanima stal je pred predsednikom, kakor bi bil v svoji krčmi v Bolci; stal je pred sodiščem, pljuval v svoj robec ali si pa brisal pot s čela. Gosp. predsednik stavil je mnogo vprašanj. Nekatera je Jonko po svoje zvijal, kjer si pa ni vedel drugače pomagati, dejal je; „Nič res“ ali pa: „Vse laž in obrekovanje“. Zanimivo v njegove izpovedi bilo je to, da je Jonko pred sodiščem sam izjavil, da so tri četrtine Bolškega okraja že njegove. Pri nekaterih vprašanjih bil je tako nepotrebno obširen, da ga je lastni njegov zastopnik dr. Suppan posvaril, naj govori stvarno in naj odgovarja le na to, kar je vprašan. Veliko veselost vzbudil je Jonko mej porotniki in poslušalci, ko je trdil, da mu je občinsko vodo morda sovražnik na vit napeljal, da bi mu potem delal sitnosti. Ne zdi se nam vredno popisavati na drobno vse izpovedi Jonkove, a toliko naj povemo, da so napravile najneugodnejši utis mej porotniki in poslušalci. Mej občinstvom so se celo nekateri povpraševali: „Na koliko bode pač Jonko obsojen?“

Za Jonkom zaslísal se je še g. Alojzij Jenko. pekovski mojster in hišni posestnik v Ljubljani. Priča Jenko bil je 1862 in 1863 leta v Bolci in takrat imel Jonka za poštenega moža. Druzega pa priča ne ve, da bi bilo pomenljivo. Potem prečitela se je izjava, katere so v rešitev Jonkove časti podpisali nekateri odborniki v Bolci, Trenti, Soči, Čezsoči, Trnovem, Srpenici itd., mej njimi tudi c. kr. notar Rozman in dekan Cumar. Ker vsakdo ve, kako se take izjave dobivajo, in ker je znano, kako so se podpisi nabirali, se temu spričevalu pridnosti od nobene strani ni pripisovala najmanjša važnost. Izjava obležala bode v aktih, marsikdo, ki jo je podpisal, pa bi že rad prekrical svoj podpis ter danes podpisal že vse drugačno izjavo.

S tem bila je dopoludanska obravnava končana. Popoludne prišla so vprašanja za porotnike na vrsto. Ista so čitateljem itak že znana, ko se je določilo, da se vprašanja ne bodo prenaresjela, ker so itak v zmislu obtožbe sestavljena, ustal je dr. Suppan in govoril nad 2 uri, kakor smo že povedali brez posebnega utisa. (Konec prih.)

Domače stvari.

— (Osobne vesti.) Vladni oficijal Rihard Paschali imenovan je pristavom pri pomožnih uradih deželne vlade z naslovom „ravnatelj“; okr. tajnik Josip Petrič imenovan je vladnim oficijalom; vladni kancelist Adolf Rohrmann imenovan je okrajnim tajnikom, Ludovik Stergar, davkarski oficijal v Mostaru pa vladnim kancelistom. — Stalno umirovljen je glavni davkar g. Josip Podrekar.

— („Schulverein“) imel je v 27. dan m. m. zbor, pri katerem je neki dr. Kraus take kvasil, da ga moramo zavrniti. Tožil je namreč, da vlada ni odobrila sklepa hranilničnega, da bi se iz rezervnega fonda podpirala šulferajnska šola, ko bi se vlada morala vendar spominjati, da je hranilnica iz istega fonda zgradila krasno poslopje finančnega ravnateljstva in realko. Poslopje finančnega ravnateljstva ni prav nič krasno, niti se je zidalo iz rezervnega fonda hranilničnega, ampak erar je poslopje kupil za 120.000 gld., katere po pogojih v obrokih plačuje in po 6 % obrestuje. Ko bo vsa kupnina poplačana, stalo bode poslopje erara najmanj 200.000 gld. To pa je preveč, posebno, če se pomisli, da je poslopje bilo tako slabo, da je moral erar takoj drugo leto strope „obešati“ in popravljati. Kar se pa tiče realke, je res, da je stala 1/2 milijona, a čemu je bila ta potrata? Danes praska se že dežela in mesto, ker je toliko troškov za popravila in ker zahteva vzdrževanje neprimerne in neopravičene vsote. Realka bi se bila lahko z manjšimi troški in praktičneje sezidala. A zidala se je zaradi tega tako, da so nekateri ljudje, na katere se s prstom kaže, pri zidanju obogateli. Naši obrtniki pa neso pri vsem tem ničesar dobili, ker so se dela oddajala le tujcem izven dežele. Toliko za danes. Če bode treba in bode dr. Kraus zopet lagal, ga bodemo pa zopet še temeljiteje zavrnili.

— (Redek dogodjaj.) Kovač Š. v Šiški je po prigovarjanji glavnega agenta za „Ljubljansko-Luckmannovo šolo“ poslal svojega sina Petra tja, da se vsprejme v drugi razred ter si ondi nasrka nemškega jedinoizveličavnega slova. — Mož pa je v svojem dobrem namenu se zmotil, ter zašel je v pisarno ravnatelja višje realke. — Gospod ravnatelj, prežeč samo na mnogobrojnost učencev, ga takoj vpiše, in — glej, otrok namenjen drugemu razredu deutschschulvereinske šole napravi izpit za realko, vzprejet je v prvi razred realkin.

— („Kres“) Leposloven in znanstven list. Sodelovanjem prof. dr. Greg. Kreka in župnika Dav. Trstenjaka uredjuje dr. Jakob Sket, c. k. gimn. prof. v Celovci. Obseg 10. številke: Arabela. Roman. Spisala Pavlina Pajkova. (Dalje.) — Na logu. Mirko. — Mirko pije vino. Mirko. — Stari Džuldaš in njega sin Mamet. Povest iz življenja v srednje-azijatskih pustinjah. Ruski spisal N. N. Karazin, preložil Fr. Jos. Remec. (Dalje.) Trioletti. J. Kostanjevec. — Narodne pripovedke. Priobčuje Mat. Valjavec. — Bakterije in njih znamenitost v našem gospodarstvu. Spisal H. Schreiner. (Konec.) — Stanko Vraz, slovenski rodoljub. Andrej Fekonja. (Konec.) — Osvald Gutschmann. Spisal J. Scheinigg. — Nefrit. Spisal Fr. Koebek. — Iz kotoribskega protokola. Razglašja M. Valjavec. (Dalje.) — Drobnoti. Izhaja v mesečnih zvezkih na 3—4 polah začetkom vsakega meseca; velja 4 gl. na leto, 2 gl. na pol leta in se tudi lahko po snopičih à 40 kr. v knjigarnah kupuje. Tudi letnik 1882, 1883 in 1884 se še dobi in sicer po 3 gld., prvi letnik nam je pa pošel.

— („Tisočletnica Metodova“) Slavno podporno in bralno društvo v Trstu kupilo in razdelilo je 100 iztisov te izvrstno pisane knjižice ter ob enem naročilo drugih 100 iztisov.

(Deželni zbor hrvatski.) V včerajšnji seji stavil je dr. Barčič naslednji predlog: Uvažuj, da čim več je svobodnih nezavisnih narodov, tembolj se razvijata omika in gmotni napredek; uvažuj, da je osvobojenje južne Bolgarske od turške zavisnosti in njeno zjedinjenje s severno Bolgarijo vzbudilo najodkritosrčnejšo zadovoljnost pri vseh omikanih narodih; uvažuj, da ima Hrvatska temveč povoda veseliti se pridobitev sorodnega naroda bolgarskega, ker je s tem rešitev balkanskega vprašanja, nezavisnost in zjedinjenje balkanskih dežel od Marice do Adrije za korak naprej pomaknila; uvažuje, da so ta srečni dogodek vsi krogi naše domovine s soglasnim navdušenjem pozdravili; uvažuj, da je splošna želja našega naroda, da se temu splošnemu veselju narodovemu dá zakonit izkaz z javno manifestacijo pristojnega faktorja, predlagam: Visoka zbornica naj sklene: a) Deželni zbor kraljevine Hrvatske, Slavonije in Dalmacije pozdravlja z istinitim navdušenjem osvobojenje južne Bolgarske od turške zavisnosti in njeno zjedinjenje s severno Bolgarsko ter pošilja najtopleje čestitke na teh pridobitvah sorodnemu narodu; b) Ta sklep naj predststvo tega zbora predsedstvu bolgarskega „Sebranja“ v Sofiji naznani. Zbor naj temu predlogu nujnost prizna. Za ta predlog govorili so dr. Barčič, dr. Mazzura, dr. D. Starčević, dr. Tuškan, dr. Marković, a večina odklonila je nujnost. — Dr. Tuškan in dr. pa so predlagali, da se ban grof Kuhen-Hedervary zaradi kameralnih aktov toži. Slednji predlog bode v sobotni seji na dnevnem redu.

— (Občni zbor „Glasbene Matice“), v soboto zvečer v Čitalnični dvorani, obiskalo je vsega skupaj 23 društvenikov. Po ogovoru predsednikovem poroča tajnik o društvenem gibanju in odbovom delovanju od zadnjega občnega zbora z dné 19. maja 1884. l. Ob enem se razdeli navzočnim udom tiskano poročilo o društvenih razmerah zadnjih petero let, katero poročilo dobé svoj čas z letošnjimi muzikalijami vred vsi gg. društveniki. Na te poroča blagajnik g. Stegnar o društvenih dohodkih in stroških. Zbor izreče svojo zahvalo vsem slavnim korporacijam, ki so društvu naklonile podpore, namreč slavnemu deželnemu in mestnemu zboru za blagodušni podpori po 500 gld., slavnemu naučnemu ministerstvu za 200 gld. in slavnim hranilnici kranjski za 50 gold. podpore. Na predlog g. pl. Janušovskega zahvali se zbor svojima visokima pokroviteljema, gospodoma deželnemu predsedniku in glavarju za njuno naklonjenost in podporo še posebej. Pregledovalca računov se izvolita gg. Svetek A. in Paternoster J. — Predsednikom in blagajnikom volita se per acclamationem dozdanja funkcionarja, gg. Fran Rav-

nihar in Srečko Stegnar; odborniki pa gg. dr. K. Bleiweis vit. Trsteniški, Burgarell, Drenik, Čelešnik, pl. Janušovski, Juvanec, Maier, Pirnat, Razinger, Svetek A., Valenta in Žagar; ter vnanji gg: Fajgelj, Gerbič, Gregorčič S., Rohrmann A., Šuštaršič M. in Žirovnik J. — K poslednji točki, posamezni nasveti, govori g. Nolli ter predlaga, da naj bi slavni zbor k prvemu nastopu „Slovenskega pevskega društva“ v nedeljo 27. t. m. v Celje odposlal svojega zastopnika. V to ime se izbere g. Valenta in sklone ob enem s telegramom pozdraviti koncertujoče društvo. G. Paternoster izrazi željo, da naj bi se „Narodne pesni,“ prirejene po gosp. Žirovniku in izdane po „Gl. Matici“ v dveh zvezkih, društenikom z drugimi muzikalijami vred delile, da ne bo treba društenikom posebej jih kupovati. G. dr. Bleiweis poudarja, da so „narodne pesni“ namenjene širšim krogom, nego samo društenikom Gl. Matice in da cena itak ni tako visoka, da bi si jih ne mogel vsaki narodni pevec omisliti; ostanejo naj torej imovina društvena, kar obvelja. Nadalje vpraša gospod Paternoster, kako se izvršuje ukrep zbora iz predlanskega leta gledé izdaje „navodila za klavir.“ G. Stegnar odgovarja, da dotično delo, zasnovano po strokovnjaku g. Försterji v 3 oddelkih naslanjajoče se vseskozi le na slovanske zadeve, veselo napreduje. Za Božič ali Novo leto bi I. zvezek že utegnil zagledati beli dan. Poročevalca veseli, da se je to vprašanje vzelo v razgovor in se posebno bi rad zvedel mnenje zborovo o tem, ali naj bi se to „navodilo,“ kakor želi g. prireditelj Förster, izdalo v obeh deželnih jezicah ali ne. Zbor prepusti dotično pogajanje odboru, izreče pa vender le svojo gorko željo, da bi se delo priredilo samo v domačem slovenskem jeziku. — Izrazila se je konečno še želja, da bi se z „Lavoriko“ nadaljevalo, a vanjo sprejemali sami izvirni slovanski napevi, čemur je odbor po možnosti zadovoljiti obljubil. Na to sklone g. predsednik zborovanje.

— (Za lovce.) V političnih okrajih Celovca, Št. Vida in Beljaka prikazujejo se pogostem volkovi ter napravljajo mnogo škode in sploh opasnosti za življenje in svojino prebivalcev. Zato so se nagrade za pobijanje zverine, izražene v dvornem dekretu z 10. januarja 1818, v imenovanih okrajih 1874. leta povišale. Te dni pa je deželna vlada koroška izdala razglas, v katerem se nagrade še više nastavljaajo sporazumljenjem deželnega odbora in sicer: za volkuljo 80 gld., za volka 70 gld. in za mladega volka pod jednim letom 40 gld. Isto tako za rise.

— (Razpisana) je učiteljska služba na jednorazrednici v Tujnicah. Plača 400 gld. Prošnje do 14. oktobra t. l.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 1. oktobra. Adresni odbor go-spodske zbornice izvolil je Ganglbauera načelnikom, Czartoryskega namestnikom, Hübnerja poročevalcem. Wiener Zeitung“ objavlja ministersko naredbo, ki dopolnjuje in preminja določbe glede nedeljskega dela pri posamičnih obrtnijskih strankah.

Moskva 1. oktobra. „Moskovskija Vedomosti“ so preverjene, da se „status quo ante“ na balkanskem poluotoku ne sme s tem ustanoviti, da se uniči združenje Rumelije z Bolgarijo, ampak s tem, da se notranje in vnanje razmere preosnujejo. To je moči izvesti brez oborožene intervencije, da ni na krmilu zjedinjene Bolgarske pustolovec, ampak mož dejanja. Berolinske pogodbe doslovno vzdržavati, ne da bi se njene vidne hibe popravile, dokazalo bi osodepolno potrebo, da se namesto Berolinske pogodbe stvari vse drugače uredi in morebiti ne samo na balkanskem poluotoku.

Carigrad 1. oktobra. Turška vlada zagotovila si je železnico Haidar-Ismidt in Carigrad-Drinopolje za prevažanje vojakov.

Zahvala.

Podpisani odbor izreka najtoplejšo zahvalo slavnemu odboru Kranjske Čitalnice, ker je radovalno prepuštil čitalnične prostore za dijaško veselico 27. dne septembra, vsem č. gospicam pevkinjam in gospodom pevcem, posebno njih voditelju g. E. Lahajnerju; gospicam in gospodom, ki so sodelovali pri gledališki predstavi, in regiserju g. prof. Franketu za njegov obilen trud.

V Kranji, dne 30. septembra 1885.

Odbor za dijaško veselico.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
30. sept.	7. zjutraj	738.26 mm.	3.9° C	brezv.	megla	
	2. pop.	737.71 mm.	16.4° C	sl. jz.	jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	739.64 mm.	8.6° C	sl. szh.	jas.	

Srednja temperatura 9.6°, za 4.0° pod normalom.

Dunajska borza

dné 1. oktobra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	81 gld. 55 kr.
Srebrna renta	82 „ 45 „

Zlata renta	109 gld. — kr.
5% marcna renta	99 „ 20 „
Akcije narodne banke	860 „ — „
Kreditne akcije	281 „ 75 „
London	125 „ 85 „
Srebro	— „ — „
Napol	9 „ 99 „
C kr. cekini	5 „ 97 „
Nemške marke	61 „ 95 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld 127 „ — „
Državne srečke iz l. 1864	100 gld 169 „ 50 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109 „ 20 „
Ogrska zlata renta 4%	97 „ 40 „
„ „ papirna renta 5%	90 „ 20 „
5% „ štajerske zemljišč odvez oblig	104 „ — „
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 115 „ 50 „
Zemlj. obc. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	124 „ 75 „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	115 „ 60 „
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106 „ — „
Kreditne srečke	100 gld 175 „ 25 „
Rudolfove srečke	10 „ 18 „ 25 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 96 „ — „
Tramway-društ. velj 170 gld a v	179 „ 75 „

Vožni red Rudolfove železnice,

veljaven od 1. oktobra 1885.

Terbiž-Ljubljana						Ljubljana-Terbiž					
Postaje			Osobni vlaki			Postaje			Osobni vlaki		
	1. 2. 3. razred		1. 2. 3. razred				1. 2. 3. razred		1. 2. 3. razred		
Terbiž	odh.	popoldne	1.10	6.20	12.36	Ljubljana, juž. žel.	odh.	jutraj	6.40	11.40	6.35
Rateče-Bela Peč			1.30	6.39	1.01	Ljubljana, Rud. žel.		dopoludne	6.44	11.45	6.39
Kranjska Gora			1.46	6.53	1.22	Vižmarje			6.53	11.55	6.48
Dovje			2.19	7.19	1.55	Medvode			7.04	12.07	6.59
Jesenice			2.43	7.41	2.23	Loka			7.17	12.21	7.12
Javornik			2.50	7.48	2.30	Kranj			7.31	12.38	7.26
Lesce-Bled			3.15	8.13	2.56	Podnart-Kropa			7.48	12.56	7.43
Radovljica (m. p.)			3.22	8.21	3.03	Radovljica (m. p.)			8.05	1.14	8.—
Podnart-Kropa			3.44	8.44	3.27	Lesce-Bled			8.12	1.24	8.08
Kranj			4.02	9.03	3.47	Javornik			8.29	1.46	8.25
Loka			4.20	9.20	4.06	Jesenice			8.39	1.57	8.33
Medvode			4.34	9.34	4.21	Dovje			8.56	2.18	8.49
Vižmarje			4.46	9.46	4.34	Kranjska Gora			9.21	2.48	9.11
Ljubljana, Rud. žel.	prih.		4.55	9.55	4.44	Rateče-Bela Peč			9.37	3.03	9.24
Ljubljana, juž. žel.			5.—	10.—	4.50	Terbiž	prih.		9.55	3.20	9.38
	popoldne			zvečer	jutraj			dopoludne		popoldne	zvečer.

V deželnej redutnej dvorani v Ljubljani

bode

v četrtek 1. oktobra 1885 zvečer ob 7 1/2. uri

dal

MR. STUART CUMBERLAND,

svetovnoslavni čitatelj mislij,

poslednjo predstavo v Evropi.

2. oktobra odpotuje mr. Cumberland skozi Trst v Indijo. — Ponavljal bode sloveče eksperimente, katere je izvajal na Dvoru na Dunaji pred c. kr. Visokostni cesarjevičem Rudolfom in cesaričino Štefanijo.

Cena sedežem: Reserviran sedež **2 gld.**, nereserviran **1 gld.**, na galeriji **50 kr.** Ustopnice se dobé pri **KAROLU TILL-u** v **Špitalskih ulicah** in pri kaši zvečer.

Javna zahvala.

Podpisanemu je pokončal požar dne 23. aprila t. l. vsa poslopja, a ker ni imel plačane zavarovalnine, tudi ni imel pravice zahtevati kake odškodnine; toda banka „SLAVIJA“ izplačala mu je danes velikodušno vso cenjeno škodo v znesku 200 gld. — Dolžnost mi je, zahvaliti se tem potom slavnemu vodstvu banke „Slavije“ ter p. n. občinstvu ta slovanski zavod najtopleje priporočati.

V Podpeči, dne 31. avgusta 1885.

Podpisal:
+ Fran Suhadolnik. **Jože Telban,**
(570—1) župan.

Vodstvo deželne kranjske vinarske šole na Slapu pri Vipavi **proda** prav po ceni še prav dobro ohranjen (563—2)

stroj za rezanico rezati.

Prememba kupčijskega prostora.

Usojam si naznanjati mojim čestitim kupovalcem in sl. občinstvu, da sem se **preselil s 1. oktobrom** iz Kolizeja

v Spodnjo Šiško,
v klet hiše nekdanje gostilne „pri Guziji“,
sedaj lastnina gospoda Jenka, na desni strani Celovške ceste.

S spoštovanjem (573—1)

J. C. JUVANČIČ,
posestnik vinogradov na Bizeljskem in vin-ski trgovec v Ljubljani.

Trgovski pomočnik

se takoj vsprejme

v prodajalnico z mešanim blagom.

Ponudbe naj se pošiljajo **Janezu Majaron-u** v **Borovnico.** (574—1)

Deček lepega vedenja,

ne manj nego 14 let star, kateri se želi v **pekarni** **vrlo dobro** izučiti, vsprejme se pod jako ugodnimi pogoji. — Ponudbe naj se pošljejo z naslovom: **Janez P. yer v Wolfsberg-u (Koroško).** (565—2)

Ptujska vina.

1884. leta malo rezno gld. 8 do 12
1883. „ milo in fino „ 13 „ 16
1884. „ var-vino svetlorudeče „ 11 „ 14
pravi vinski jesih „ 11 „ —
prodaja na hektolitru (313—19)

Jos. Kravagna v Ptui.

Udano podpisani dovoljuje si čestitim p. n. naročevalcem naznaniti, da je prevzel

krojaško prodajalnico,

firma KELBL,
na sv. Petra cesti št. 35,
in da bode ista pod firmo

TOMIČ & Comp.

nemoteno naprej delovala.

Za dobro delo po nizkih cenah, po najnovejšem kroji in točno postrežbo bode se vrlo skrbelo.

S spoštovanjem

(572—1) **M. Tomič & Comp.**